

od uživanja i strasti. Kad bi samo te tonove mogao da zgrabi iz vazduha i upije ih u grudi, kad bi samo...

Čarobni zvuk naglo utihnu i čarolije nestade.

Skup najada i drijada i ostalih duhova okupljenih oko ulaza u pećinu se razilazio. Svi su u čudu vrteli glavama dok su odlazili, kao da izlaze iz transa. Probijajući se kroz gužvu, Apolon na hrpi kamenja kod ulaza u pećinu ugleda dve ogormne rozbratne uredno isečene na šnicle. Njegov žestoki bes se ponovo rasplamsa.

„E, sad ćeš da platiš!“, zauriao je, uletevši u pećinu. „Sad ćeš...“

„Pssst!“

Apolonova rodaka oreada Maja je sedela u pletenoj stolici i šila. Stavila je prst na usne i glavom pokazala na kolevku kraj vatre. U kolevci je rumena beba mrmorila nešto u snu.

Apolon nije odustajao. „To davolsko dete mi je ukralo govoda!“

„Jesi li poludeo!“, reče Maja. „Moj adelač ima tek nepun dan.“

„Kakav bre andelak! Umem valjda da čitam ptičje iznutrice. Osim toga, čujem životinje kako lupaju nogama i muču tamo pozadi. Njihovo mukanje bih uvek prepoznao. Ta beba je lopov i zahtevam...“

„Šta zahtevaš?“ Hermes je seo i pogledom učutkao Apolona. „Zar ovde dečak ne može ni da dremne? Imao sam tešku noć jer sam terao krave i poslednje što mi treba je...“

„Aha! Priznajes!“, dreknuo je Apolon, odlučno se približavajući kolevci. „Tako mi Zevsa, zadaviću te, ti mali...“

Ali kad je podigao Hermesa spreman da mu uradi ko zna šta, čudna naprava od drveta i kornjačinog oklopa

ispade iz kolevke. Dok je padala, ispuštala je zvuk koji je Apolona odmah podsetio na one čarobne tonove koji su ga općinili ispred pećine.

On spusti Hermesa nazad u krevetac i zgrabi napravu. Za kornjačin oklop su bila pričvršćena dva drvena štapa, a preko njih čvrsto zategnute žice od kraljkih creva. Apolon okide palcem jednu strunu i opet začu čudnesni zvuk.

„Kako...?“

„Šta? Ta starudija?“ Hermes iznenađeno podiže obrve. „Mala tričarija koju sam sinoć napravio. Zovem je lira. Doduše, iz nje možeš da izvučeš zanimljive efekte. Ako trzaš žice na pravi način. Možeš i da kliziš rukom preko nekoliko žica zaredom ako hoćeš. Pritisneš nekoliko žica i... Daj mi je da ti pokažem.“

Uskoro su žice okidali, trzali, udarali, lupkali i prebirali po njima i nizali akorde kao uzbuđeni tinejdžeri. Hermes je baš objašnjavao principe muzičke harmonije kad je Apolon, onako zancsen osećanjima koja je u njemu probudila ta izuzetna naprava, došao k sebi. „Da, da, sve je to divno i krasno, ali šta bi sa mojim prokletim govodima?“

Hermes ga upitno pogleda. „Ti mora da si... Da vidimo... Nemoj da mi kažeš... Apolon, jelda?“

To što ga neko nije prepoznao, bilo je novo iskustvo za Apolona. I nije mu se naročito dopalo. To što mu se dan staro novorođenče obraća s visine, takođe se našlo na njegovom spisku najneomiljenijih iskustava. Spremao se da smoždi tu drsku malu gnjidu nekom zajedljivom primedbom, a možda i munjevitim desnim krošoom u bradu, kad mu se pred nosom našla ispružena bucmasta ruka.

„Baci pet, Aki. Drago mi je što smo se upoznali. Ja sam Hermes, najnoviji dodatak spisku bogova. Ti si mi polubrat,